

«La seva alegria desbordant era una nota característica»

Antoni Coll, periodista de Tarragona, ha publicat el llibre "Joaquín Romero. La victoria de la alegría" (Ediciones Experiencia), amb una primera part biogràfica d'aquest barceloní i nombrosos testimoniatges sobre la seva vida a càrrec de les persones més dispars que l'havien tractat.

17/05/2020

Qui és Joaquín Romero?

Aquesta pregunta li vaig fer al Joaquín en una entrevista. Va contestar: "Jo mateix m'ho demano de vegades. Jo jugava a futbol, estudiava, feia una vida normal. I aquest de la cadira de rodes sembla una altra persona. Llavors em dic: ets el mateix Joaquín, només ha canviat la situació".

Anava en cadira de rodes i patia una malaltia incurable...

En efecte, Joaquín va viure fins als 50 anys. Quan en tenia 22 li va ser diagnosticada una esclerosi múltiple, una greu malaltia degenerativa que no només el va lligar a una cadira de rodes mitja vida, sinó que va anar limitant les seves capacitats fins que al final amb prou feines podia moure els llavis i els ulls

El títol del llibre parla de "la victòria de l'alegria". ¿Va

conservar el sentit de l'humor el Joaquín?

El sentit de l'humor i un riure contagiós eren només manifestació d'una alegria interior que atribuïa a la fe que li van transmetre els pares i que va consolidar amb la pertinença a l'Opus Dei. Quan ja no podia sortir de casa, les visites se sorprenien en trobar-lo tan alegre i tan ocupat en fer la vida agradable als altres des de la seva professió d'arquitecte tècnic o des de la simple amistat.

No obstant això, la seva vida va ser un patir físic continu.

Més que continu, intermitent. Aquesta malaltia té brots i alts i baixos, dies amb febre molt elevada i forts dolors i altres en els que un està d'aneguet lleig, com ell deia, ensorrat.

Volia dissimular?

Gairebé sempre, excepte amb la seva mare, Maria Rosa, que el visitava diàriament. Li preguntava quantes piconadores t'han passat avui per sobre? Perquè era una metàfora que ell havia utilitzat per explicar com es trobava.

Com va tenir forces per fundar "BJ Adaptaciones", una empresa dedicada a innovacions tecnològiques per ajudar a persones amb diverses discapacitats?

Va ser una decisió compartida inicialment amb el seu germà Borja, enginyer de telecomunicacions. Joaquín portava sobretot les relacions amb els clients, que cada cop van ser més abundants.

Als que aprofitava per donar-los a conèixer el secret de la seva sorprenent felicitat...

Sí, era molt apostòlic.

¿Aquesta impaciència per apropar ànimes a Déu, aquest ésser incisiu, no resultava impertinent i fins i tot desagradable quan la realitat és que els clients acudien a ell per a una altra cosa?

Si amb el seu tracte va fer centenars d'amics, suposo que va ser perquè parlava amb ells amb la major delicadesa, sense coaccionar i salvaguardant sempre la seva llibertat. S'adverteix això en les seves relacions amb altres persones, per exemple, els conductors de taxis adaptats que hi ha a Barcelona. Molts el coneixien i es consideraven amics seus, "encara que jo no sóc creient", "encara que aquests rotllos a mi no em van", li deien fent broma. Van sentir molt la seva mort.

Amb els seus germans va posar en marxa els premis *Romper Barreras*. Què pretenia amb ells?

La superació. Li agradava una frase: "Els obstacles estan per saltar-se'ls". També en les relacions personals era així: no hi va haver en la seva vida barreres d'edat, cultura, religió o política que impedissin una sincera amistat. Les saltava.

En el llibre s'explica que a la fi de la seva vida pensava molt en la Xina. Què se li havia perdut allà?

Més aviat diria el que no se li havia perdut: l'esperança que el país més gran del món obrís les portes a la fe en Jesucrist. Als nebots i als molts amics que tenia els demanava que dediquessin estones d'estudi per aquesta intenció del Papa, de la mateixa manera que ell oferia freqüents nits d'insomni.

De fet el seu llibre "El invitado imprevisto" va tenir una edició en mandarí

És cert, després de l'edició espanyola i l'anglesa va aparèixer una en el principal idioma de la Xina. Estava molt il·lusionat amb ella.

Al començament de "Joaquín Romero. La victoria de la alegría", s'atreveix a dir que Joaquín no era gens vanitós. No és molt dir això d'una persona?

Crido, al meu auxili, Santa Teresa: "La humilitat és la base de les virtuts. Sense ella no hi ha virtut humana que ho sigui". I Joaquín tenia moltes virtuts, que sense la seva humilitat no haguessin estat atractives.

¿Com pot ser un llibre alegre partint d'una vida que en principi es presumeix trista?

El llibre tan sols reflecteix la seva vida, i l'alegria desbordant de Joaquín n'era una nota molt característica.

Pàgina web d'Ediciones Experiencia

Ernest Vidal

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/joaquin-
romero-la-victoria-de-la-alegria-llibre/](https://dev.opusdei.org/ca/article/joaquin-romero-la-victoria-de-la-alegria-llibre/)
(07/08/2025)